

at have tilsidesat sine folkeretlige Forpligtelser, fordi det ikke efterkommer en enstemmig Beretning af Raadet o. s. v. Kun foreskriver Art. 16, 4. Stk., at et Forbundsmedlem, som har krænket nogen Forbundsforpligtelse, kan udelukkes af Forbundet ved en Beslutning af alle de andre Forbundsmedlemmer, som er repræsenteret i Raadet. For at Art. 16 iøvrigt kan komme til Anvendelse, er det derimod en Forudsætning, at et Forbundsmedlem 1) griber til Vaaben, og at dette sker 2) med Tilsidesættelse af de positive Forpligtelser, som foreskrives i Art. 12, 13 og 15, og som gaar ud paa, at et Forbundsmedlem ikke maa gribe til Vaaben, forinden tre Maanedre er udløbet efter Voldgiftsdommernes Kendelse, eller efter at Raadets Beretning er afgivet, at et Forbundsmedlem ikke maa gribe til Vaaben mod et Forbundsmedlem, som retter sig efter en afsagt Voldgiftskendelse, samt at et Forbundsmedlem ikke maa føre Krig mod en Stat, som retter sig efter de i en enstemmig Beretning af Raadet gjorte Henstillinger.

Hvis der ikke foreligger nogen mellemfolkelig Tvist, som har foranlediget Fredsbrudet, vil enhver af Parterne kunne gøre Sagen til Genstand for en saadan Tvist og derigennem bringe Spørgsmaalet for de i Forbundspagten omhandlede Organer. Finder en saadan Forlæggelse ikke Sted, yder dog Artiklerne 10 og 11 et vist Værn mod Angreb af denne Art, for det i Art. 10 omhandlede Tilfælde, hvis det maa anses for klart, hvem af de stridende Parter, der kan betragtes som den angrebne. Disse Artikler paalægger imidlertid ikke de udenfor Striden staaende Forbundsmedlemmer nogen egentlig Pligt til at tage Del i Anvendelsen af mellemfolkelige Tvangsmidler under de deromhandlede Omstændigheder.

For det Tilfælde derimod, at en af de i Pagten bestemt afgrænsede Situationerskulde indtræde, foreskriver Art. 16 Anvendelsen af mellemfolkelige Tvangsmidler, der kan henføres til tre Grupper, nemlig 1) øko-

nomiske Tvangsmidler, 2) militære Tvangsmidler og 3) i Forbindelse med sidstnævnte en Tilstedelse af Passage gennem Forbundsmedlemmernes Omraade. De nærmere Vilkaar for disse Tvangsmidlers Anvendelse er forskellige.

Deltagelse i Anvendelsen af de økonomiske Tvangsmidler skal ifølge Art. 16, 1. Stk., finde Sted *ipso facto*, saasnart det afgørende Retsbrud foreligger. Der kræves følgelig hertil hverken nogen Beslutning af Raadet eller Delegeretforsamlingen eller noget Samtykke fra de enkelte Forbundsmedlemmer. Tvangsmidlet bestaar deri, at alle Forbundsmedlemmer straks skal afbryde enhver kommerciel og finansiel Forbindelse med den retsbrydende Stat, forbyde ethvert Samkvem mellem deres Borgere og Borgere i denne Stat, samt forhindre ethvert kommercielt og finansielt eller personligt Samkvem mellem Borgere af den retsbrydende Stat og Borgere i enhver anden Stat, hvad enten den er Medlem af Forbundet eller ej.

Det siger sig selv, at Medvirkningen ved en saadan Foranstaltning er forbundet med tungtvejende Betænkeligheder for en mindre Stat, hvis Hjælpeskilder er udsat for at udtømmes hurtigere, og som ved Deltagelsen i dette Tvangsmiddel let selv kan lide langt større økonomisk og anden Skade end den, som derved tænkes paaført den retsbrydende Stat. En saadan pludselig Afbrydelse af den økonomiske og finansielle Forbindelse kunde efter Omstændighederne tænkes at virke ødelæggende for en af de deltagende Stater, medens den for andre muligvis kun betyder en lidet indgribende Foranstaltning. Forbundspagten giver efter sin Ordlyd i og for sig ikke en Gang nogen Mulighed for en successiv Afvikling, men foreskriver alene, at Forbundsmedlemmerne gensidig skal understøtte hinanden i de økonomiske og finansielle Forholdsregler, som træffes i Henhold til Art. 16, for at gøre de dermed forbundne Tab og Ulemper saa smaa